

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Kuidas taltsutada
elupõletajat*

Bronwyn Scott

Originaali tiitel:
Bronwyn Scott
How to Court a Rake
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Epp Saks Cruz Reggiani
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2025 by Nikki Poppen
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R07459525
ISBN 978-9916-31-836-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autorilt

See raamat käsitleb häbenematult vabadust – rahvuslikku, majanduslikku, sotsiaalset ja isiklikku. Caine Parkhurst tegutseb tumeda diplomaatia ja kombekuse piirimail, toetades Kreeka iseseisvuspüüdlusi. Aastad 1823–1827 olid otsustava tähtsusega Suurbritannia pühendumisel Kreeka abistamisele ning Caine'i ja Mary lugu käsitleb sotsiaalse vabaduse hinda ja selle kasu. Mary on järginud kõiki ühiskonna reegleid, kuid jäänud sellest hoolimata ilma preemiast. Caine seevastu on kõikidest reeglitest loobunud ja elab iseenda tõekspidamiste järgi, kuigi tema ilmumine ballisaali kutsub alati esile sosinaid. Mehe vabadus intrigeerib ja ahvatleb Maryt. Kas Mary julgeb otsida iseseisvust ja loobuda talle tuttavast elust? Samal ajal seisab Caine silmitsi vastupidise dilemmaga. Tema tahumatu diplomaatiline teenistus on „tasustatud“ tiitliga ja võimalusega astuda kõrgseltskonda – võimalusega saada korralikuks oma isikliku vabaduse hinnaga. Kas ta peaks Mary pärast korralikuks muutuma? Kas Mary peaks tema pärast loobuma korralikkusest?

*B-le ja kõikidele headele tüdrukutele, kes (enamasti)
reeglite järgi käituvad. Seiklus ootab ja samuti meie
enda Caine Parkhurst.*

Esimene peatükk

London – juuni lõpp 1826

Caine Parkhurstil olid verekoera instinktid. Ta haistis pahandust miili kauguselt, kuigi ta ise oli harva sellest nii kaugel. Kõrghooajal ballisaalis oleval üksikul mehel puudus eemale jäämise luksus. Lämmatavas juunikumuses oli leedi Barnstable'i ballisaalis, kus ta pakkus oma vendadega seltsi Parkhurstide nõbudele, tunda pahanduse lõhna.

„Sealt nad tulevad,“ sõnas Caine hoiatavalt, andes Kieranile kerge peanoogutusega märku lähenevast itsitavate tüdrukute seltskonnast, kes olid ilmselgelt liiga noored selleks, et ilma saatjateta ballisaalis viibida. Caine kirtsutas nina. Kas sellised olidki tänapäeva noored naised? Caine'i enda auväärse kolmekümne kaheksa eluaasta vaatevinklist tundus kaheksateist äärmiselt noor ja äärmiselt ebahuvitav. Mida võisid sellised tüdrukud elust teada? Veel vähem võisid nad teada Caine'i maailmast, mis oli tunduvalt tumedam siinsest säravast valgustatud ruumist, kus turvalisus oli eeldatud. Nelja ratsaniku maailmas puudusid seesugused eeldused.

Surm oli alati käegakatsutav. Mitte et Londonis oleks seda mõistetud. Neljas ratsanikus nähti vaid elupõletajaid.

„Võib-olla nad ei peatu,“ naeris Kieran muretult, olles vennast sallivam seltskondlike veidruste suhtes. „Mina iga-tahes ei peatuks, nähes sind sellise näoga.“

„Küll nad peatuvad. Viis naela, et mul on õigus. Pahan-duse lõhn on alati sama: sirel, lavendel ja liilia.“ Magu-sad, süütud – ja mõnikord lausa imalad lõhnad – kuulusid idealistidele ja ullikestele, kes tundsid vaid seda, mis jäi nende muinasjutuliste lossimüüride vahele, aimamatagi, et just täna võib nende tee ristuda Caine’iga. Liikus kuulujutt, et külastajate seas võib olla saboteerija, kellel on plaanis takistada Kreeka iseseisvuse toetuseks mõeldud raha ja rel-vade saadetise transporti.

Kieran kehtitas heakskiitvalt õlgu, jälgides tüdrukuid nüüd, kus raha oli mängus. Ta valis mõned välja. „Townsendi nõbu, Blackhursti onutütar ja oma esimesel hooajal olev Darefieldi neiu, üleni roosas ja märgatava kaasavaraga. Tema võetakse kiiresti ära.“

„Kui ta oma maitsetut naeru suudab taltsutada,“ torises Caine. Ta oli kohanud Darefieldi tütart maikuus kunsti-näituse avamisel Somerset House’is. Neiu oli meelde jää-nud ja mitte heas mõttes. See jääb viimaseks korraks, kui Caine laseb end õel sellisele üritusele kaasa vedada, olgugi õde lapseootel hertsoginna. Caine’i pilk peatus viimasel neiu grupist: elegantne, sihvakas, tõsine. Noor naine, kes on omajagu hooaegu näinud. Ta eristus teistest.

„Leedi Mary Kimber on ebatavaline liige sellises selts-konnas,“ täheldas Caine. Ta oli vähemalt kaks aastat teistest vanem. Ja kas see oli juba tema kolmas hooaeg abieluturul?

Või ehk neljas? Kuigi isegi leedi Mary, täiusliku inglise naise võrdkuju, tundus tema jaoks hämmastavalt noor. See tule-nes ehk Caine'i seotusest vanaisa diplomaatilise maailmaga, kus ta puutus kokku ühiskonna hämarama poolega. Kui patriootlikud intriigid ka otseselt kedagi ei tapnud, muutsid need kõige suhtes kahtlustavaks.

„Tüdrukud lähevad meist mööda. Nad tahavad lihtsalt mõnda kahtlast meest piiluda.“ Kieran oli külmavereliselt enesekindel. Caine lootis, et ta vennal on õigus. Tema nõod võisid siin olla debütantide ja tantsimise pärast, kuid mitte tema ja Kieran. Nad olid siin oma krahvist vanaisa pärast, kes palus neil kõrvad lahti hoida, kui sabotöör ennast või oma plaane peaks paljastama.

Caine ja Kieran viibisid leedi Barnstable'i ballil samal ajal, kui Lucien lord Morestadi sünnipäeva väisas. Arvestades Caine'i varasemat armuafääri leedi Morestadiga, pidas mees naise abikaasa sünnipäeval viibimist ebaeti-liseks. Stepan oli samal ajal hobustega ootel Wappingi lähedal asuvas mahajäetud võõrastemajas, valmis tegutsema, kui see peaks vajalikuks osutuma. Falcon, vanaisa usaldus-väärne infoallikas, oli varem teavitanud, et ühiskonna koore-kihi ešloni kuulus Osmanite pooldaja. Seetõttu olid neli ratsanikku linna mitmetel üritustel esindatud juhuks, kui peaks saabuma info, kuidas ja millal proovitakse sekkuda saadetise lähetamisse.

Seni polnud midagi juhtunud ja tundus, et ei juhtu ka – selline oli lootus. Kui rünnak peaks toimuma, toimuks see lähima tunni jooksul dokkide juures. Praeguseks olid relvad laetud ja raha valve all teel. Tõusulaine korral lahkub laev keskööl.

Kõnealune märkimisväärne summa oli eraviisiliselt kogutud raha Kreeka iseseisvuse toetuseks. See, et kuussada tuhat naela ja arvestatav kogus relvi satuks Osmanite kätte, oli viimane asi, mida Kreeka või Inglismaa vajas. Inglismaa huvides oli toetada Kreeka iseseisvust, kuid mitte avalikult. Kui selle saadetise olemasolu avalikuks tuleks, peaks valitsus selgitama seda heldekäelist „eratoetust“ ja relvi, see aga tekitaks pahameelt Euroopa teatud liitlaste seas.

„Pealegi,“ jätkas Kieran ikka veel juttu ullikestest tüdrukutest, „nende emad lööksid tütreid maha, kui nad meie sugustega räägiksid. Neli ratsanikku on debütantidele keelatud. Me oleme nende maine jaoks liiga ohtlikud.“ Tüdrukute maine oli nende parim kaitsekilp nende meeste saagiks sattumise vältimiseks: neli venda – krahvi pojapojad, kolmanda järgu pärijad, kel polnud isiklikke väljavaateid. Nad olid kõik neetult osavad ratsutajad, võtsid, mida tahtsid, ja omasid kurikuulsat, peaaegu kuratlikku mainet.

Caine oli hoolitsenud selle eest, et kõik teaksid, kui metsikut elu nad elasid, kuulutades häbematult, et Parkhurstide maja salong meenutab St. Jamesi mängupõrgut ja et Covent Gardeni ooperilauljad pole neile võõrad. Kosjasobitajatest mammad lähenesid neljale ratsanikule äärmise ettevaatlikkusega, kui üldse. Kuid nende tütreid olid vähem mures ja rohkem huvitatud meeste müstilise maine põhjustest.

Caine ja tema vennad olid metsikud Parkhurstid, nende nõod aga ihaldusväärased Parkhurstid ja siin oli Kieran valearvestuse teinud. Itsitavad tüdrukud ei peatuks mitte nelja ratsaniku, vaid Alexander Parkhursti pärast, kes Sandmore'i krahvi järeltulijana oli üks hooaja nõutuim poissmees. Kahjuks oli Caine'il ja Kieranil kaheldav privileeg seista selle-

sama ihaldatud *partii* kõrval. Nad pälvisid tähelepanu vaid seotuse tõttu. Caine'i arvates maksavad nad selle eest veel kallist lõivu.

„Daamid.“ Alex kummardas viisakalt tüdrukute ees tunnustuseks nende tähelepanu eest. Caine keeldus sellist avamängu kaasa tegemast. Kieran tema kõrval vandus tulist kurja, olles kaotanud kihlveo.

Nimetatud „daamid“ tegid kniksu ja vaatasid ripsmeid plaksutades härrasmeeste seas noorusliku õhinaga ringi. Townsendi nõbu pakkus Alexile oma kätt. „Meid tutvustati eelmisel nädalal minu tädi korraldatud Veneetsia hommikusöögil.“ See siis seletas noore neiu julgust. Ta panustas varasemale tutvusele. Caine oleks Alexi asemel öelnud midagi sellist nagu: „Vabandust, ma ei mäleta“ ning ilmselt ilma vabandamata. Alex oli aga paremate kommetega; samas, ta pidi oma väljavaateid hoidma. Alexil puudus vabadus oma mõtteid väljendada.

„Jah, me ilmselt vestlesime teie tädi roosiaia.“ Alex naeratas – tema mõtted olid peidetud hallide silmade varju, millest ilmnes vaid viisakas ja neutraalne huvi. Sellega oleks nende suhtlus lõppenud, kui orkester poleks samal ajal otsustanud mängima hakata, instrumentide helid kutsusid külalisi tagasi tantsupõrandale. Townsendi neiu oli kutsuv pilk ning Alex, pagan teda võtaks, tundis kohustust. „Kas te teeksite mulle au ja tantsiksite minuga selle tantsu?“

Townsendi nõbu – Caine'il polnud aimugi, mis ta nimi oli, ta ei hoolinudki selle teadasaamisest – punastas kenasti ja väljendas kahetsust, et tüdrukute seltskond maha jääb. Kuidas võtaks ta vastu kutse tantsule, kui ta sõbrannad on kõrvale jäetud? Caine'i nõod, *korralikud* Parkhurstid,

ühinesid ja kutsusid teisi tüdrukuid tantsule, ainult Caine ja Kieran koos leedi Mary Kimberiga jäid paigale. Mary hoidus tagaplaanile. Ehk oli ta oma kaaslaste käitumisest šokeeritud olnud. „Ma lähen toon meile punši,“ pakkus Kieran, tuues selle oma põgenemisele ettekäändeks.

„Parem too mulle mu viis naela. Tundub, et ma võitsin kihlveo,“ torises Caine, kui Kieran tualettruumi lipsas. Sellise rahvahulga juures kulub tal tagasijõudmiseks kaks-kümmend minutit. Seni oli Caine sunnitud suhtlema leedi Mary Kimberiga, Caryse krahvi tütreaga, laitmatute kommete ja hea kaasavaraga neiuga abieluturul, kombekuse ja ilu kehastusega, kes ise äärmiselt ebatõenäoliselt nelja ratsaniku seltsi otsinud oleks.

Naise isa polnud sellest mingit saladust teinud, et leedi Mary peaks hertsogiga abielluma, ja just sel põhjusel oli naine mai lõpus ühe nädala Harlow' hertsogi juures majapeol veetnud. Kuid Harlow loobus oma kavatsustest ning oli hoopis mässumeelselt ühe tavalise kena Dorseti piiga valinud, sõltumata leedi Mary ilust, päritolust ja pangakonto suurusest. Mary isa oli selle peale raevunud olnud.

„Tundub, et meie sõbrad on meid hüljanud,“ ütles Mary, et ebamugavat vaikust katkestada. See oli osavalt tehtud.